

Cuprins

1. Întâmplări ciudate	11
2. Scări, registre și liste	22
3. Și cu domnul Gladstone fac patru	37
4. Flașnetarul	54
5. Un bun venit din partea familiei Whicker	65
6. Măsuri disperate	82
7. Cele șase oglinzi	94
8. Oase, colți și ciocuri	103
9. Marele detectiv	119
10. Hoțul de oase	127
11. Aer curat și despărțiri afectuoase	150
11½ Treburi neterminate	160
O scurtă lecție despre călătoriile cu gândul	164
Cine-i cine în Nivalia?	177

Capitolul unu

Întâmplări ciudate

E octombrie 1893. Regina Victoria se află pe tronul Angliei, imperiul se întinde din Birmingham până în Burma (și dincolo), iar Britania încă face tot ce poate pentru a stăpâni mările. Între timp, într-o căsuță, într-un sat, într-un ținut ciudat nu departe de Polul Nord, nu totul e în regulă cu lumea...

– Ceea ce îmi trebuie, a declarat Moș Crăciun fără a se adresa cuiva în mod special în timp ce privea lung peste Satul Crăciunului pe fereastra camerei sale de zi, e un mister de rezolvat. Un adevărat mister pe-cuvânt-de-onoare, cinece-a-făcut care pare de nerezolvat. Unul cu întâmplări ciudate și oameni ciudați, puși pe rele. Genul în care chiar să-ți prinzi urechile!

Întorcându-se de la fereastră, și-a aruncat mult-așteptatul exemplar din revista *The Strand* pe mica masă de nuc care se afla lângă fotoliul său mare și roșu și s-a îndreptat hotărât și cu pași mari către polița de deasupra căminului. Acolo, expusă pe o etajeră din mahon sculptată cu delicatețe, stătea îndrăgita sa colecție de pipe. Având de ales între atâtea forme și dimensiuni, a fost nevoie de cel puțin două sau trei minute de *Asta... nu, aia... nu, ba nu, asta* înainte de a se hotărî asupra celei lungi, din lemn de cireș. Luând pipa subțire de pe etajeră, a strâns-o ferm între dinți și a început să se plimbe înainte și înapoi în fața șemineului, precum eroul său, celebrul detectiv, domnul Sherlock Holmes.

Soția lui a oftat și a clătinat din cap. În fiecare lună, era la fel. În clipa în care îi sosea revista, se oprea din orice făcea, se așeza confortabil în fotoliul său din fața șemineului, cu o cană de ceai și ceva biscuiți și, cufundat în ultima aventură a Marelui Detectiv, refuza să se clinească până nu citea și nu recitea fiecare cuvânt. În zilele care urmau, făcea ca viața în satul Crăciunului să fie insuportabilă, cutreierând străzile cu lupa sa, căutând semne a ceea ce el numea „treburi dubioase“. Se năpustea asupra oricărui lucru, indiferent cât de prostesc sau neînsemnat: de la bucățelele aruncate și rupte ale unui bilețel scris cu cerneală neobișnuită până la o pereche de urme în zăpadă. *Totul* era un indiciu și *toți* erau suspecti. Totuși, când nu se alegea nimic de „investigațiile“ sale – și niciodată nu se alegea ceva –, își cam pierdea interesul de a fi detectiv. Apoi, cel puțin pentru o scurtă perioadă, totul revenea la normal și localnicii răsuflau ușurați.

– Dacă îți dorești un adevărat mister, a spus doamna Crăciun, cred că ar trebui să te uiți la asta. Și-a coborât binoclul și a arătat către peretele din capătul îndepărtat al camerei de zi.

Moșul a clătinat din cap și a suspinat. De-a lungul anilor, se obișnuise cu modul bizar de a fi al soției... chiar îl îndrăgise. Dar această idee de a prinde paginile unui ziar de un perete și apoi de a te așeza într-un fotoliu în capătul celălalt al încăperii pentru a le citi folosind binoclul – sau telescopul, dacă era vreunul la îndemână –, ei bine... nu avea cuvinte.

Cu pipa strânsă ferm între dinți, s-a îndreptat cu pași mari spre peretele acoperit de ziar.

– La ce ar trebui să mă uit *mai exact?* a întrebat el țâfnos.

– Uite. Acolo! a spus soția lui, fluturând un sendviș cu brânză și castraveți murați, pe jumătate mâncat în direcția unei anumite foi. Era prima pagină a unei ediții recente a ziarului *London Times*.

Moșul s-a aplecat și a privit mai de-aproape.

– *Domnul Gladstone se adresează parlamentului*, a citit el cu voce tare. Ce-i așa misterios în asta? E prim-ministrul britanic... face chestii de genul acesta tot timpul!

– Nu articolul *ăla*, a spus doamna Crăciun. Cel de alături.

Moșul și-a potrivit ochelarii auriți, în formă de semilună pe vârful nasului și s-a uitat din nou.

– *Domnul Edison își prezintă noua invenție, kinetoscopul. Criticii spun că nu are nici un viitor în cinematografie.*

S-a uitat la soția sa cu o privire nedumerită.

Ea și-a rotit ochii și a clătinat din cap.

– Nu cel din stânga – în dreapta!

– Ar fi fost mai ușor dacă mi-ai fi arătat pur și simplu, a mormăit el pentru sine în timp ce se întoarcea cu fața la ziar. Acum, hai să vedem... la dreapta. Aha! Așa mai merge!

– AL DOISPREZECELEA COPIL DISPARE ÎN CIRCUMSTANȚE MISTERIOASE – SCOTLAND YARDUL ÎNCURCAT era titlul principal de pe prima pagină. *Un alt copil a fost declarat pierdut în centrul Londrei, al doisprezecelea în ultimele săptămâni. Ethel Wilkins, în vârstă de 9 ani, singura fiică a domnului și doamnei Ernest Wilkins din Chelsea, a dispărut marțea trecută în vreme ce se plimba cu tatăl ei în vecinătatea pieței Eaton, districtul Belgravia. Mai târziu în acea seară, un sergent de poliție l-a descoperit pe domnul Wilkins într-o stare de confuzie, mergând la întâmplare pe străzi. A fost dezvăluit faptul că domnul Wilkins – un medic respectat – și-a pierdut toate amintirile legate de cele întâmplate în cursul zilei. „E un caz foarte neobișnuit din toate punctele de vedere, a declarat inspectorul Laggard de la Scotland Yard. Cele douăsprezece dispariții par a nu avea nimic în comun, în afara faptului că, în fiecare caz, părintele sau tutorele care însoțea copilul în momentul dispariției pare să fi suferit o leziune inexplicabilă, rezultând o pierdere temporară de memorie. În acest moment, nu avem nici o idee despre locul unde se află copiii, dar publicul poate fi sigur de faptul că vom continua investigațiile.“ Ethel Wilkins se alătură celor șase fete și cinci băieți cu vârste cuprinse între șapte și unsprezece ani, care au dispărut în ultimele două săptămâni.*

Articolul se încheia cu o listă a numelor celorlalți copii dispăruți.

– Scotland Yardul, încurcat. Ha! a remarcat în derâdere Moșul. Nu mă surprinde... adunătură de incompetenți!

Am nevoie e un detectiv *adevărat*. Cineva genial. Cineva care are ochi pentru acele indicii nu-foarte-ușor-de-observat. Cineva căruia nu-i e frică să accepte un caz cu adevărat complicat.

Deși se afla în partea cealaltă a încăperii, doamna Crăciun a observat clar scânteierea din ochii soțului ei. Era o strălucire pe care o recunoștea prea bine. Și, de obicei, însemna bucluc.

– Sper că nu te gândești să te duci pe undeva și să te joci de-a detectivul, a spus ea, terminându-și sendvișul și luând o sorbitură dintr-o ceașcă de ceai. Ar trebui să lași genul ăsta de lucruri în seama poliției. E meseria lor – ei știi ce fac. Dacă începi să te furișezi încolo și-ncoace în căutare de indicii, o să te bagi în tot felul de încurcături. Probabil că vei ajunge și la închisoare!

Dar Moș Crăciun nu asculta. Își lovea ușor dinții cu coada pipei și se gândea intens, încercând să își imagineze ce ar face eroul lui, domnul Sherlock Holmes, în aceleași împrejurări.

– Dovezi concrete! a exclamat el deodată, făcându-și soția să tresară surprinsă și să-și verse ceaiul. Avem nevoie de dovezi clare și de netăgăduit.

Pe perete, chiar deasupra poliției era un fel de sonerie – mai degrabă de genul acelor pe care le-ai putea găsi la ușa din față a unei case grandioase – cu o tablă circulară din bronz și un mare buton din bronz în mijloc. Întinzându-se spre el, Moșul l-a apăsat ferm de trei ori.

– Trebuie să aflăm cine, unde și cum, a declarat el, strângându-și mâinile la spate și continuându-și plimbarea

înainte și înapoi. Dar mai ales trebuie să aflăm *de ce*. Trebuie să aflăm motivul acestei crime mișelești.

– Dacă *este* o crimă, a spus doamna Crăciun, ștergându-și ceaiul vărsat pe șorț cu o pereche de pantalonași bufanți, cu modele florale, pe care îi purtase pe cap. Se prea poate ca bieții copii să se fi rătăcit pur și simplu.

– Doisprezece în două săptămâni? Puțin probabil, a replicat el. Și, oricum, cum explici faptul că părinților le lipesc amintirile? Nu. E vorba despre o forță sinistră care acționează aici. Posibil, în genul unei minți diabolice...

– Nu-mi spune. Lasă-mă să ghicesc, l-a întrerupt soția sa în timp ce și-a pus înapoi pe cap pantalonii uzi, îmbibați cu ceai. Profesorul Moriarty. Tu și acele mistere Shirley Combs – aș vrea să nu le mai citești. Asta e viața reală să știi, nu vreo poveste prostească!

– Numele lui *nu* e Shirley Combs! a spus Moșul, cu o privire rănită. E Sherlock Holmes. Și nu sunt povești prostești.

Doamna Crăciun nu a spus nimic. Știa că nu avea rost să-l contrazică. Dacă dorea să se ducă să își facă hatârul prin Londra, dând bătaie de cap tuturor și ajungând să fie arestat, ea nu ar fi putut face prea multe în privința asta.

– Unde Dumnezeu s-or fi dus cei doi poznași? a bombănit Moș Crăciun fără să se adreseze cuiva în mod special. Cât durează să zbori din Turnul Orologiului până aici?

Tocmai se îndrepta spre butonul soneriei pentru a-l apăsa prelung, când...

ZDRANG!

Sticla a explodat peste tot în vreme ce o siluetă mică și albastră a năvălit în încăpere direct prin fereastra închisă. Perdelele cu pătrățele roșii și albe s-au unduit în zbor spre tavan, răsturnând doi mici reni ornamentali la podea. Pagini de ziar au fost smulse de pe perete și făcute să planeze și să se rostogolească prin aer, contribuind la confuzia generală. Moș Crăciun a sărit îndărăt la timp pentru a evita ca negura albastră să intre în coliziune cu nasul său. S-a năpustit pe lângă el, curentul de aer stârnit de aripile sale suflându-i ochelarii într-o parte.

Tocmai deschisese gura pentru a striga ceva deloc-politicos când un zgomot din hornul aflat în spatele său l-a făcut să se oprească.

S-a auzit un *FĂȘȘȘ* în timp ce o mică siluetă purpurie a țâșnit ca din pușcă din șemineu, urmată îndeaproape de un huruit în surdina. Cu un *BUF* puternic, funinginea de pe tot hornul, foarte neagră și extrem de urât mirositoare, s-a prăbușit în cămin și s-a ridicat în valuri prin cameră.

– MARI VISCOLE VISCOLITE! a bubuit Moș Crăciun, fluturându-și mâinile ca o moară de vânt, încercând inutil să limpezească aerul. Așteptați doar să pun eu mâna pe voi. Nu vă mai învărtiți aiurea ca o pereche de libelule demente și STAȚI LOCULUI!

În vreme ce fumul negru se mai așeza, a reușit să-i vadă pe cei doi Spiriduși de Gheață – Flit, cel albastru, și Dart, cel purpuriu – planând prin aer încoace și-ncolo deasupra poliței de pe șemineu, cu aripile bătând ca ale unor libelule și cu rânjete largi, de drăcușori pe chipuri.

– Bună, dragii mei, a spus doamna Crăciun, ștergându-și funinginea de pe ochelari.

La auzul vocii ei, cei doi spiriduși au scos mici exclamații stridente de bucurie, s-au apropiat de locul unde stătea aceasta și i-au aplicat pupici minusculi pe obraji.

Atât Flit, cât și Dart țineau foarte mult la ea. Ceea ce nu era de mirare... la urma urmelor, îi datorau viața. Doamna Crăciun era cea care îi descoperise înghețați înăuntrul unei bucăți imense de grindină ce căzuse prin acoperișul Căsuței cu ilice. Doamna Crăciun a fost cea care a cioplit în gheață până i-a eliberat. Și doamna Crăciun a fost cea care, după ce i-a dezghețat, a petrecut multe zile și nopți lungi îngrijindu-i până ce s-au însănătoșit. Și, după ce și-au revenit complet, doamna Crăciun a fost cea care le-a găsit o nouă casă sus pe grinzile acoperite cu gheață ale Turnului Orologiului, cu vedere peste acoperișurile Satului, către Munții de Gheață din depărtare. (Ea le alesese până și nume noi, având în vedere că numele vechi se dovediseră a fi foarte greu de pronunțat și i-au făcut pe mulți elfi să se ducă, cu limbile înnodate rău, la spitalul satului.)

Moșul nu înțelesese niciodată afecțiunea soției sale pentru Spiridușii de Gheață. În ceea ce îl privea, ei erau, fără îndoială, cei mai mari poznași din Satul Crăciunului.

– CAVERNE MARI ȘI ÎNFIORĂTOARE! a bombănit el, încercând să îndepărteze funinginea de pe ceea ce fusese barba lui albă ca zăpada. Nu poate nici unul dintre voi să intre într-o cameră fără să facă prăpăd? Uitați-vă la fereastră sau la ce a mai rămas din ea! Și frumosul meu covor... distrus!

– Nu te mai plânge atât, Norbert, a spus soția sa. Nu va fi nevoie nici măcar de o clipă pentru a curăța mizeria. E doar un pic de funingine.

– UN PIC DE FUNINGINE? a exclamat el, uitându-se în jurul său, la camera înnegrită. Fiecare suprafață, margine sau obiect erau acoperite de un strat subțire și închis la culoare din acea chestie. Și de câte ori ți-am spus... NU mă cheamă Norbert!

Nu avea absolut nici o idee de ce soția sa insista să-i dea nume atât de ciudate, dar obiceiul ei începea să devină foarte supărător.

Ignorându-i izbucnirea, doamna Crăciun a ridicat una dintre paginile ziarului de pe jos, a scuturat funinginea de pe ea, cu un zâmbet, și i-a dat-o.

– Nu aveai ceva important să-i rogi pe Flit și pe Dart să facă pentru tine?

Țâfnos, el a luat pagina.

– Da, aveam. Acum, Flit... unde Dumnezeu s-au mai dus *acum*?

Un fluierat mic și strident de undeva din spatele său l-a făcut pe Moș să se întoarcă. Cocoțat și picior peste picior pe capul micii statui de marmură a bunului său prieten Wolfie Mozart se afla Flit.

– Nu poți să stai locului mai mult de două minute în șir? s-a plâns Moșul. Acum, ascultă atent – e foarte important. Vreau să-i găsești pe maestrul Rădăcină și pe maestrul Frunză pentru mine. Rădăcină ar trebui să fie în casa lui din copac sau în una dintre Cavernele cu Jucării. Probabil Numărul Trei. A spus că plănuiește să facă un inventar al